

de tempesta; veus com s'escometen els trons bramulants com una llopada famolenta, i com Júpiter esquinça la nuvolada amb les seves urpes de foc, al mateix temps que avança l'huracà enfollit, i arrenca un plany de les teves arbres!

Oh si! Montsoliu, des d'aquests cims, somnia somnia i fantasieja ara que ja ets vell i estàs aixafat per el pes dels anys!

Veuràs passar generacions i més generacions, que llegiran la teva història en el llibre obert de les teves runes... I un cant t'adreçarà com nosaltres, un himne de lloança, i amb un crit vibrant, diran signan-t'he amb el dit:

«Mireu, és Montsoliu; aquell tità enderrocat; aquell gegant de les boscuries, que va aixecar la seva testa fins a rescar els núvols! Es una columna de la nostra glòria»

I a l'ensem, brollaran dels seus ulls unes llàgrimes de dolor i de recança que, com les eures s'abraçaran dolçament amb les teves runes i enderrocs...

RAMON FERRER MONTPLET

A Càn Blanch

Era el dia 24 d'Agost. La colònia de nens, que ha romàs una mesada d'Agost a la nostra xamosa vila, tenia anunciada una visita a càn Blanc. Atentament convidats hi assistírem, copçant-hi una de les impressions més plaentes de la vida. El casal pareixia estar de festa, i els seus estadants, d'un

caient tan senyorial es curullaven de joia en apropar-se el moment d'obsequiar a uns nens febles, que ens enviava l'Ajuntament de Barcelona a enfortir-se i a apilonar salut per a les diades de l'hivern. Tothom s'hi bellugava; els senyors amb aquella gentilesa i amb aquella dolcesa de caràcter que tant els caracteritza; les encantadores nebodetes, amb l'encís que donen els parlaments llurs; els senyors de Castelle, vinguts de Sevilla, amb aquell dolç somriure, tan escaient a llurs llavis; la senyoreta Dolors Ferrer, veritable rossinyol que, amb les seves cançons dóna un caire tan festiu als actes on concorre; les senzilles minyonetes, de posat ben atractiu, amb el goig que palesaven, i el doctor Pagès, que s'hi trobava, amb la solemnitat que donava a la visita, tot preludiava que l'acte devindria un aconeteixement.

«Els nens són aquí», digué la veu infantívola d'en Pipiño, simpatiquíssim fillet dels senyors de Castelle, i un esclat d'aplaudiments coronà de seguida les seves paraules. Jo no se que pensarien els infants de la colònia en veure que la seva arribada a càn Blanc era rebuda com si fos l'arribada d'un príncep. Sols se que a mi va commoure'm pregonament. Eren els prínceps de càn Blanc, del casal que té un caient més senyorial a la nostra fondalada. Tothom es desfeia per a ells i s'esmerçava per tal de que la visita els fos ben plaenta. Mentrestant es cruspíen un suculent veremar que els hi ofrenaren. Pobrets!,